
SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ
GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

AUTOŘI:

VERONIKA KUČEROVÁ

LUKÁŠ HORT

BĚTKA DYČKOVÁ

TOMÁŠ JANOTKA

TEREZA POTUŽILOVÁ

MATĚJ STAHL

NICOLA ŠEBKOVÁ

VAŠEK NÁGL

KRISTÝNA S.

NIKOLA SEDLOŇOVÁ

TEREZA NIČOVÁ

SVĚTLANA V.

TEREZA VLASATÁ

JANA WOLFOVÁ

A. DRAGOUNOVÁ

ŠÁRKA Š.

RADEK ŠUNKA

P.S.ANI

P.S.ANI

2. číslo / podzim 2013

OBSAH

**TOPOLOGICKÉ ŘETĚZCE
PŘESTÁVKA A KLUCI Z KVINTY**

PSÍ PŘÍBEHY

FEJETONY REPORTÁŽE MAKARÓNY

(ANTI)REKLAMA DROODLES

TYPOGRAMY

SEMINÁŘ TVŮRČÍHO PSANÍ

GYMNÁZIUM VÁCLAVA BENEŠE TŘEBÍZSKÉHO

Hledá se jaro!

Březen, za kamna vlezem. Duben, ještě tam budem, květen, ještě tam budem, červen, za kamna vlezem... A co bude dál? Že by rovnou podzim? Nebo dokonce zima?

Letošní jaro je opravdu nádherné! Všichni si užíváme rekordně nízkých teplot, nádherně studeného větru, a co teprve ten sníh? Díky němu mám i v dubnu možnost obléknout péřovou bundu, vzít boby a užívat zimní, tedy pardon, jarní radovánky.

Co víc si přát? Doufejme, že alespoň cestovním kancelářím se zvednou „kšefty“, když to vypadá, že eskymáci u nás budou mít přechodné bydliště, tudíž předpokládám, že tu bude nával.

Tak a dost žertování, teď už jenom vážně! Nezbyvá nám nic jiného než poslat stížnost přímo k rosničkám! Nikdo jiný nám nepomůže. No, i když...myslím, že ani ony nám asi nepomůžou. Musíme čekat, co k nám vítr zavane a jaký proud nás zase překvapí, když tahle návštěva je prý ze Skandinávie. Doufám, že ta další nebude třeba z Ruska nebo z Finska. Nevím, jak by nás povzbudila vyhlídka toho, že opravdu neprijde ani léto. Že si opravdu nevyvalíme svá krásně vypracovaná těla někde na Mácháči a nedáme si ten přepálený hamburger ze stánku, jehož „vůně“ je cítit po celém okolí.

To už ale dost, předbívám. Teď bych si raději vyšla na procházku jen tak. V nějakém lehkém svetříku a balerínách, bez kozaček a bez bundy! Doufám, že během čtení tohoto článku vás již šimrají sluneční paprsky za uchem. Jaro se nám vrátí!

Nikola Šebková

Foto: Tereza Potužilová

1

Kam se podělo jaro?

Pamatujete si reklamu od Vodafonu, kterou dávali o Vánocích? Já tedy rozhodně ano, neboť mi kazili vánočního kapra velikonočním zajíčkem. Dalo se to však přečkat. Nastalo jaro a pořád sníh. No a když se blížily Velikonoce, opět sněžilo. V tu chvíli jsem začal být podezřívavý. Vodafone si zřejmě zaplatil nějakého toho voodoo šamana a ten začal čarovat. A co se nestalo, vytvořil o Velikonocích sníh. Tímto gratuluji Vodafonu, že měli tak skvělý marketingový tah.

Ono by mě to tolik neštvalo, kdyby se nestala jedna věc. Kráčím si tak po ulici, mikinu na sobě, pomlázku v ruce, košíček na vajíčka, sluníčko krásně hřeje, když vtom najednou bum a bác. Mračna potemněla a prudká studená sněhová vánice mně zasáhne přímo do obličeje. Rozklepu se zimou, košíček místo vajec byl plný sněhu. Vážení, upřímně, takhle by to asi doopravdy nešlo.

Stojím v té vánici a přemýšlím, kde to jaro doopravdy je. Vždyť z dlouhodobého hlediska se naše planeta pořád globálně otepluje, ne? Zajímalo by mě, kde soudruzi vědci udělali chybu, neboť se mi zdá, že je zima čím dál tím delší. Člověk aby si otevřel ledničku a vypustil nějaké ty freony do atmosféry. Myslím, že náš problém ovšem skleníkové plyny nevyřeší.

Nejlépe vystihuje toto počasí Jaromír Nohavica. Možná bychom měli zpívat místo „hody hody“ tuto píseň. Nebo si stříhneme Narodil se Kristus pán. Kdybychom si zvolili tuto druhou eventualitu, tak bychom ale museli lehce pozměnit text.

„Jaro, kde jsi?“ vyslovuji otázku nahlas. Neodpovídá, není. Zmizelo – asi se někde v subtropích připravuje na velkolepý návrat. Možná se chystá vytlačit léto. Není nic lepšího než přírodní revoluce. Možná nemá cenu fňukat a začít hledat jaro na vlastní pěst. Taková expedice, to chce přípravu. Otevírám google a zadávám jaro. Najde mi to jarního ptáčka, Jaroslavíka. Taková videa na zahřátí.

Kašlu na to. Jaro zmizelo a asi se jen tak nevrátí. Jestli to takto půjde dál, tak si balím věci a stěhuji se k rovníku. Tam je aspoň ještě teplo.

Jan Bláha

Cesta MHD

„Už toho mám plný zuby!“

Každé ráno se to opakuje a mě už to opravdu unavuje. Jdu s mladším bratrem na autobusovou zastávku. Od rána mám zkaženou náladu. Udělat snídani, oblíknout a jít přes celou ves. Po těch třech měsících už je to vážně vyčerpávající. Je 7:30 a my jako obvykle dobíháme.g

„Dělej, pojď, za půl hodiny musím být ve škole!!!“

Brácha jako obvykle ignoruje. Stihli jsme to akorát a už jdeme do autobusu. Řidič mi dá lístek a jedeme dál uličkou. Sedl jsem si. Bráchu mám na klíně.

„Prosím tě mlč!“

Každý den, opravdu každý den se opakují tytéž scény. Je to už celkem stereotypní, ale co se dá dělat. Cesta ubíhá pomalu. Všude kolem mě se tlačí lidé, kteří si nemají kam sednout.

Když se na ně zadívám, občas si říkám, v jakém světě to žiji. Paní, která si je schopná vzít v květnu na hlavu beranici a sněhule, protože jí asi byla ráno zima, nebo malý chlapeček s vyholenou půlkou hlavy jsou na mě nejspíš moc.

„Tak jdi a nezlob!“

Právě jsme projeli kolem školky, a tak jsem se bráchy opět “zbavil”. Jedu dál a cestování autobusem se mi znepříjemňuje čím dál víc. Ti namačkaní lidé, ty pachy a to dusno. Jak v tchoří noře. Už se těším jen na to, jak vystoupím ve městě. Připadám si jak v Honzíkově cestě. Už se to blíží. V dálce vidím ještě rozsvícené lampy Strakovy ulice. KONEČNĚ!!!

Autobus už brzdí a blíží se k zastávce, kde obvykle vystupuji. Už lezu ze dvěří.....

ÁÁÁÁÁáááááách, ještě že už mám řidičák !

Václan Nágl

Czech ain't a place for foreigners

I've been living, remarkably, in the Czech Republic for nearly 4 years. Yet I have managed to learn little Czech ever since. Moreover, I fail to remove my accent from it whenever I speak. When I asked someone: "Prousím tě, nemáš cigaretu?" it was quite apparent I'm not from anywhere around. It doesn't matter "jestli thů makám" or "žiju", people always tend to rip me off on every single occasion, no matter how openly. Actually, sometimes it's so straight-forward I'd have to be a complete buck wad not to fall for this.

Anyway, what happened to me is not of such peaceful nature. In some restaurants, I noticed they gave me a menu just in English. I thought it nice, lest I visited the place with a friend who pointed out the prices on my menu are awfully different even upon converting currencies. At least he paid for the meal. Another issue came up when amidst eating, the waiter came down on me, crying: "Co děláš, vole?! Za to se platí!" "A co jsem, prousim vas, udělal?" "Kečup se platí zvlášť, takže to bude dalších 5 dolarů." "Ale mě dollars nedávávají." "Tak já vám to přepočítám.." And after looking in the English menu, glancing the conversion rate inscribed within, he said: "No tak to bude 46 korun." "Ale já jsem kečap ani nemíval." "No to teda vidim!" Of course he saw my food was of a red color slightly, as I was having rice with tomato sauce and stuffed bell peppers.

More fun came when I called a taxi to get home. We rode for just few minutes, after which the driver said: "Tak jsme tady, to bude tisíc pět set kaček." "Ale na těch... dveře stojí, že mám platím dvě sto!" "Nevím, co jsi viděl kamaráde, ale já tě odsud nepustím, dokud mi nedáš patnáct set." Then, he turned the central lock on. What now?

Radek Šunka

Jak si představujete českou prezidentku nebo prezidenta?

Představte si kravatu. Obyčejnou kravatu. Modrou, červenou, zelenou, oranžovou, černou, bílou – to je úplně jedno. I na materiálu vůbec nezáleží. Prostě jen kravatu. Ovšem nesmíte si ji představovat jen tak v prázdném černém prostoru. Měli byste si ji představit uvázanou na krku nějakého obyčejného člověka. Dokud je obyčejný on, je obyčejná i kravata. To ale není podstatné. Tohle vyprávění není o kravatě, nýbrž o člověku. A ne o jen tak obyčejném! Je to povídání o prezidentovi a... prezidentovi.

Asi jste teď zmateni tímto úvodem, ale věřte mi, že sehraje ještě důležitou roli. Teď možná budu znít jako každý druhý a budu opakovat různá klišé, jako například: „Kdo je to vlastně prezident? Je to jen obyčejná loutka, kterou vede loutkař-vláda, nebo je prezident symbol? Symbol demokracie, pojem, který je víc, než může být obyčejný člověk? Nebo to je osoba z masa a kostí, která je rovna všem ostatním? Je to vizuální objekt, nebo bojovník za ideál? Kdo je to vlastně prezident?“

Myslím, že to jako příklad stačí. Těmito otázkami začíná každý – nepopírám to. Jenže obávám se, že když si nebudeme klást stále stejné otázky, tak je nebudeme ani řešit. Lidé mají obrovskou tendenci zapomínat na některé věci z minulosti a současnosti. Proto je nesmírně důležité jim je připomínat a doufat, že si je někdy konečně zapamatují. A pokud ne, tak je to jejich mínus. Nesmíme být dotěrní, musíme jim jen některé věci jemně šeptat.

Vím, že tohle není zrovna nejlepší úvod, že se úplně nedržím tématu. Ovšem stejně jako kravata, i tohle sehraje jistou úlohu. Dovolte mi tedy, vážení čtenáři, začít od něčeho úplně jiného. Od začátku a základu, který vynechává historii a činy, které formovaly Českou republiku. Nemá cenu vám zde vyprávět, kdo byl nejlepším prezidentem a kdo nejhorším. Každý měl určitě temné dny a naopak noci na výsluní. Začneme tedy základem – volbou, která čeká každého z nás. Nebo přinejmenším ty, kteří do půlky ledna dosáhnou osmnácti let. A bude ta volba jednoduchá, nebo složitá? Jedno vím jistě – bude to volba prezidenta.

To zajisté vyvolává mnoho otázek. Například: bude to čin pro naši zemi opravdu tak historický, jak nám jej prezentují média? Vezměme si takového Masaryka, či Havla. Je teoreticky také zvolil hlas lidu, který naléhal: „Na Hrad s ním!“ A oba dva byli opravdu bojovníci, kteří prolili každou kapku potu, každou kapku slz a každou kapku krve, jen aby prosadili demokracii a nezávislost. Musíme si tedy uvědomit, že lid zvolí vždy bojovníka. A prezident by měl bojovat za svůj lid. Zase klišé.

Boj přináší rány, rány se mění v jizvy. K někomu se hodí, k někomu ne. Je vtipné, jak tyto metafory se mohou změnit na povídání o vzhledu prezidenta. Asi je jedno, co říkáte a píšete, když vás lidi vidí v nějak. Vzhled hodně podpoří vaše názory, myšlenky a pozornost publika. Lidský zrak může být odsuzující, ale sluch? Vezměme si jednoduchý historický příklad: J. F. Kennedy a R. Nixon. Všichni, kteří slyšeli tento projev, hodnotili Nixona lépe než ti, kteří sledovali televizi. Ti volili Kennedyho. Čím to bylo? Nixon měl sice lepší projev hlasově, ale potil se a vypadal hrozně. Kdežto Kennedy měl horší projev, ale zastínil ho svým kouzlem a šarmem. Ptám se tedy – záleží, jak prezident vypadá? Jsme oběti estetických předsudků? Možná ano, možná ne. Snazší a pohodlnější je se jen dívat, než doopravdy naslouchat.

Víte, co mám rád – lidskou mysl. Napadne vás myšlenka, kterou vzápětí dokážete vyvrátit. Upřímně si řekněme: „Kdo z našich prezidentů byl ideálem krásy?“ Vzhled by je nedostal tam, kde jsou. Možná pár z nich bylo figurkami, ale někteří dokázali to, aby se na ně lid jen nedíval, ale aby je i poslouchal. A hlavně následoval. Nebylo to tím, že byli něco víc. Byli stejní, jako jsme my (vždyť uvnitř těla jsme všichni skoro stejní). Byli to obyčejní lidé,

kteří podali pomocnou ruku. Lidé, kteří šli příkladem. To bychom si měli uvědomit. Prezident by neměl být něco víc než my. A zároveň ano. Měl by být symbolem, ale symbolem, který vyšel z nás. Symbolem, kterého bychom si vážili, následovali ho, naslouchali mu. Symbolem, který přežije po celé další generace. Symbolem naděje, na který budeme vzpomínat v těžkých a temných časech.

Když jsme u té obyčejnosti – ta kravata je z hedvábí, takže jsem vás mystifikoval. Omlouvám se. S obyčejností se to nesmí přehánět. Takže neříkám, že by prezident měl být „Támhle Pepa od vedle, co pracuje na stavbě,“ a nebo naopak „JUDr., MUDr., PhDr., Mgr. Josef, Csc.“ Nemělo by až tolik záležet na vzdělání, ale na zkušenostech. Ne na IQ, ale na jeho moudrosti. Ne na penězích, ale na lidskosti. Ne na teorii, ale na zkušenostech. Měl by se umět poučit z historie a být vizionářem budoucnosti. Neměl by být hlasem kapitalismu ani socialismu, ale měl by být hlasem rozumu a pomoci, abychom se domluvili. Žádný ekonom, horník, politolog, podnikatel, dělník, právník, ale prostě jen člověk. Měl by to být syn naší země, otec našeho národa.

Sakra. Nechápu, kde se ta klišé pořád berou. Vezmeme to zase jinak. Prezident má boty, prezident má sako, máma mele maso, prezident mele mámu a bla a bla. Gratuluji – pokud čtete tuto úvahu, neztratil jsem vaši pozornost a mohu pokračovat dále. Nebo se spíš chvíli ke konci? Opravdu chcete vědět, jak si představuji prezidenta/prezidentku? Chcete, aby psal pořád dokola klišé, kterých za tu dobu přečtete až až? Klišé typu: čestný, symbol, příjemný, zvládající politickou situaci? Chcete číst dlouhé eseje o tom, jak si to představuji? Lidi – řeknu vám, to je nuda. V pár větách to stačí: „Chci prezidenta, který bude symbolem. Symbolem, na který se budu moc dívat a budu mu moci věřit.“

Představte si kravatu. Obyčejnou – tedy hedvábnou - kravatu. Modrou, červenou, zelenou, oranžovou, černou, bílou – to je úplně jedno. I na materiálu vůbec nezáleží. Prostě jen kravatu. Ovšem nesmíte si ji představovat jen tak v prázdném černém prostoru. Měli byste si ji představit uvázanou na krku nějakého obyčejného člověka. Jenže tento člověk už není obyčejný, ale je to náš nový prezident, který před nás předstupuje.

Jan Bláha

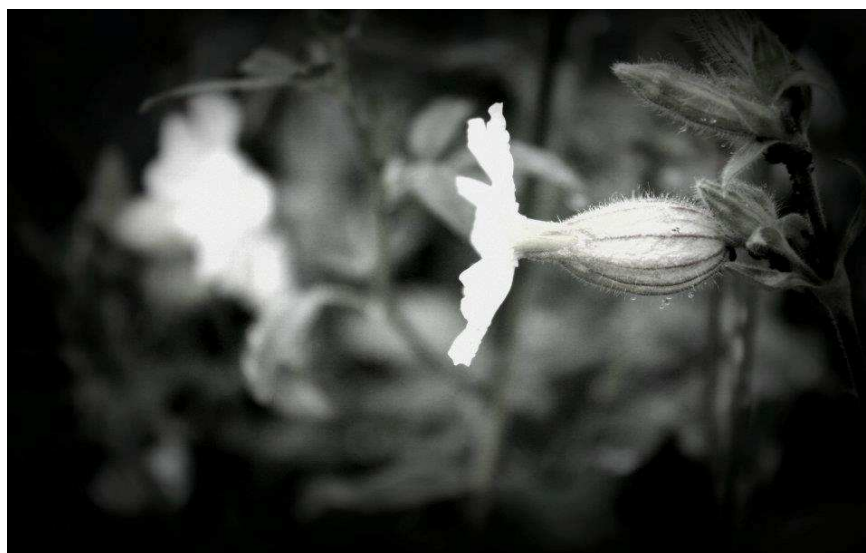

Foto: Tereza Potužilová

At' žijí přestávky!

Současná přestávka v naší třídě je pohodová ve srovnání s bouřlivými a divokými přestávkami v primě. Tehdy jsme byli „tlupa“ divokých vyjevenců, kteří se teprve vzájemně poznávali, vytvářeli party, pošťuchovali se a provokovali se. Docházelo někdy i ke rvačkám a sprostým nadávkám. Jak jsme dospívali a známky se horšily, zklidňovali jsme se, více se poznali a spřátelili jsme se. Začali jsme si pomáhat a pošťuchování ustalo.

Jak vlastně nyní vypadá velká přestávka v naší třídě? Myslím, že po každé jinak. Záleží na tom, jestli se po přestávce píše nějaký test nebo písemka. To je ve třídě klid, protože se většina spolužáků učí, opakuje si zkoušenou látku, ustává humor a snaží se do své hlavy nasoukat co nejvíce vědomostí. Najde se zde i pár „ignorantů“, kteří si látku neopakují i když z daného předmětu mají špatné známky.

Jak to vlastně o přestávce vypadá, když nás nečeká žádná písemka? Třída je rozdělena do tří hloučků. První, pouze pánská skupina probírá především sport, ať už fotbal, hokej, košíkovou nebo cokoli, co je aktuální. Druhá skupina děvčat probírá novinky v módě, nový make-up a podobné dívčí blbůstky. Třetí skupina, nejpočetnější a smíšená, probírá novinky ze třídy, co vtipného se stalo v předešlých hodinách, hodnotí se vyučující a vyprávějí se nejnovější vtipy, podle toho, co koho napadne. A přesto je ve třídě klid ve srovnání s přestávkami v primě. Respektujeme se, většinou se neurážíme a víme, co od každého můžeme očekávat. Je na nás už vidět, že jsme rozumnější a nejsme ta „vysmátá telata“. Z naší třídy se vytvořil takový kolektiv, že se na sebe těšíme, cítíme se v něm dobře, můžeme si postěžovat na své rodiče, jak nás trestají, jaké na nás mají nároky a zjišťujeme, že je to vlastně všude stejné. A to se člověku uleví.

Přestávky bývaly a jsou všude stejné. Znáám to z filmu se školní tematikou, z četby, ale i z vyprávění svých rodičů, sourozenců, starších kamarádů a vlastně od všech příbuzných. Na otázku, co se ti nejvíce líbí ve škole se většinou odpovídá: „Přestávka!“. I ty jsou ale školou moudrosti, diskuze a získávání zkušeností ze života. Tak tedy: At' žijí přestávky!!!

Vojtěch Hýka

Velká přestávka

Žák do školy chodí kvůli dvěma věcem, těmi jsou volná hodina před odpoledním vyučováním a velká přestávka, která slouží hlavně k odpočinku před další hodinou. Možná, že někteří studenti by přidali svůj oblíbený předmět, ale toto je nejvíce užívaná a oblíbená definice. Pojďme se nyní podívat, jak vypadá velká přestávka v naší třídě.

Jakmile profesor opustí třídu, začne celá třída, vyjma několika jedinců vydávat tak nesnesitelný hluk, že někteří studenti s citlivějším sluchem musí ze třídy ihned odejít. Po navázání hlučné konverzace následuje konzumace svačiny. Poté třídu provoní rohlíky se šunkou a trocha shnilého ovoce, tato vůně probouzí supy, ti nemají vlastní svačinu a hledají někoho s velkou svačinou, kterou není sám schopen sníst. Pokud najdou takového nešťastníka, začnou okolo něj kroužit, nečekají však na jeho smrt, ale na chvíli kdy mu povolí nervy a rozloučí se s polovinou své svačiny. Následně, poté co supi usednou zpět do lavic s plnými břichy, dochází k vytvoření několika debatních skupin. Debatuje se o nových filmech, seriálech, ale také o závažnějších problémech ve světě a doma, někdy to vypadá jako v poslanecké sněmovně. Celý den se dvě až více skupin snaží přesvědčit ostatní o své pravdě, a na konci dne, skutek, jaksi utek. Mezi debatními skupinami se také vyskytují poštovní holubi, ti nemají danou skupinu, ale jsou velmi užiteční v přenášení zpráv, které zaslechnou od spolužáků a tímto způsobem ihned celá třída ví, co se kde stalo. Není to moc běžné, ale někdy se kromě zvukových vln vlní vzduchem také kusy svačiny, či z jednoho konce třídy na druhý, majestátně proplová vzdušným prostorem mokrá houba. Vzduchem velmi výjimečně poletují penály a pantofle. Prvních deset minut přestávky máme za sebou, výborně, už jen dalších deset minut v divočině. Když už je polovina přestávky pryč, uvědomí si někteří studenti, že by se měli podívat na látku, ze které bude možná profesor zkoušet. Tři lidé ale nezmění nic na tom, že třída pořád vydává tak příšerný hluk. Ke konci přestávky se hluk snížil na snesitelnou úroveň, většinou na takových devadesát decibelů, což už je mnohem lepší. Až se vstupem profesora se z džungle stává zase kultivovaná a slušná třída. Takto tedy vypadá hlavní přestávka v naší třídě. Přirovnání spolužáků ke zvířatům bylo pouze na základě podobných vlastností, nikoliv inteligence, nebo stavby těla. Zde uvedené úkony zdaleka nepopisují vše co se ve třídě během přestávky děje, zbytek je ovšem z výchovných důvodů profesorům nepřístupný.

Filip Němeček

Chvála přestávek

Zvoní! Konečně hlavní přestávka! Nejdelsí, nejlepší a všemi očekávaná. Ze školního ticha zmizí klid. Na chodbách a ve třídách to bzučí jako v úle, někde je řev jako u paviánů, někde se víří prach, jak se studenti honí kolem lavic a vybíjejí přebytečnou energii. S věkem se chování žáků mění. Starší studenti se chovají dospěleji a na mladší se dívají poněkud spatra.

A jak vypadá přestávka v naší třídě? Řekl bych normálně. Záleží ale, jaký předmět následuje a jestli je hlášena písemka nebo zkoušení. V tom případě se třída docela zklidní, většina spolužáků si učivo opakuje nebo ho rve do hlavy. Najdou se i takoví, kteří přípravu někdy ignorují, jsou nad věcí, „šprty“ pohrdají a mají trapné poznámky. Podle nich ovšem vtipné a chtějí v nich poukázat na svou genialitu. Občas mívají i „kliku“ a dopadnou docela dobře.

Při pohodovém stavu má přestávka jiný průběh. Tvoří se party a v nich se živě diskutuje. O čem? Kdyby nás poslouchali dospělí, asi by kroutili hlavami nad našimi starostmi. Pro nás jsou tyto problémy zásadní a často důležitější než učení. Naše skupina se skládá jen z kluků a zajímá se o sport. Hodnotíme hlavně fotbalové a hokejové zápasy, ale i jiné sporty jako tenis a lyžování. Trumfujeme se, kdo sdělí novější a zajímavější informace. Hádáme se o tom, který fotbalový či hokejový tým a hráč je ten nejlepší, fandíme totiž každý jinému klubu. Vždy se ale shodneme v názoru na kladenského hokejistu Jardu Jágra, ten je pro nás všechny nejlepším útočníkem na světě a sportovní osobností naší země. Nestačíme ani všechno probrat a zvoní. Svačinu pak nosím domů a vyslechnu si řeči o tom, proč nejím. O čem se baví holky, moc nevím. Stačí mi, když zaslechnu jejich rozhovory, a kvetu. Hlouček několika dívek a pár chlapců vedou debaty o životě, rodičích a škole a vypráví si nové vtipy. Myslím si, že od primy se naše třída zklidnila a navzájem se poznala.

Na přestávky vzpomínají snad všechny generace. Vyměňujeme si při nich nejen názory, navzájem se poučujeme a jsou takovou malou školou života. Je to nejoblíbenější a nejočekávanější čas ve škole, při kterém se zažije i spousta legrace. Jsou i časem odpočinku a nabrání sil do dalších vyučovacích hodin.

Ondřej Souček

Malá velká přestávka

Ten, kdo chodí nebo chodil někdy do školy, bude určitě dobře vědět, o čem píše. Školní život určují mnohé skutečnosti, známky, prázdniny, zvonění, učení a také přestávky. Troufám si tvrdit, že většina dotázaných žáků by na otázku, co je ve škole baví nejvíce, odpověděla jednoznačně, že přestávky. Docela je chápu a podporuji.

Na pauzy mezi vyučovacími hodinami někdy, v případě zkoušení či psaní prověrky, čekám s nedočkavostí. Zvonek! Přichází konec hodiny a zároveň začátek příjemných chvil. Právě tehdy se nemohu dočkat, až si promluví se spolužáky a odreaguji se. Vždyť během výuky to nejde, i když člověk toho má mnoho na jazyku. Častokrát se však pozastavuji nad tím, kdo a proč přestávky rozdělil na malé a velké, nezapomněl na střední a obří? Ty nejdříve jmenované již podle názvu vzbuzují spíše lítost. Proč, proč jsou jen malé? Co se v malé přestávce dá stihnout za tak krátkou dobu? Prakticky nic, přemístit se, nachystat si, možná si zajít na toaletu, a to bývá vše.

Velké přestávky jsou přece jenom oněchem jiným. Pravdou je, že v některých situacích nestačí ani ony. Tehdy by přišly vhod ty obří. V naší třídě využívají velkou přestávku mí spolužáci zcela rozdílnými způsoby. Seskupují se do méně či více početných skupinek podle vzájemných sympatií a komunikují mezi sebou. Probírají zážitky minulých chvil, hodnotí a zjišťují názory svých spolužáků. Děvčata zajímá móda a celebrity a neustále rozebírají svůj vzhled. To my hoši řešíme jiné záležitosti. Patřím do skupiny chlapců, ve které se většinou hovoří o sportovním dění. Výsledky utkání oblíbených fotbalových týmů, úspěchy sportovců, to je to, co převažuje v našich debatách. V poslední době se dohadujeme o tom, kdo je nejlepší fotbalový hráč na světě. Někteří jsme pro portugalského „svalovce“ Ronalda, ale jiní fandí argentinskému „kouzelníkovi“ Messimu.

Diskutování o tom, kdo má pravdu, nám zabralo již mnoho času. Vzhledem k tomu, že stále nemáme jasno a potřebovali bychom více času k rozpravě, se nám velké přestávky nejeví jako velké. Nastane snad někdy ve škole změna, přibudou další a větší pauzy? Já bych prodloužení přestávek vřele přivítal jenom v určitých momentech, kdy potřebujeme mezi sebou něco probrat či vyřešit. Budeme muset vystačit stále jen s malou a velkou?

Michal Zelenka

Jednoho dne v parku

„Ty jo, ta je pěkná! Určitě bude mít bohatou paničku. Vidíte ty krásně pěstěné uši a sestřih jako podle hrnce? Proč se nikdo nedívá? Hrncel asi není dobré přirovnání, už jsem to chytil od páníčka. Spíš... jako kdyby inspirací její kadeřnice byl balon. Dokonale kulatý balon. Přesné střihy já rád. Pudlice já moc rád...“

-Říkal jste něco?-

„Ehm, madam, pardon. Jsem jenom prostý voříšek, takový štramák. Obdivoval jsem se kráse vašeho sestřihu.“

-Líbí se vám? Jezdím za svou kadeřnicí až na Kladno!-

„Aaž na Kladno! Vaše paní ráčí být zámožná?“

-Velice. Tedy... sama chodí celkem otrhaná, ale já vždycky, když udělám smutné oči, dostanu nový obojek. Musí být tedy zámožná, ne?-

„To jistě. Já mám sice obojky jen dva – na módu si moc nepotrpím – ale můj páníček je... tedy. Jak on to říká? Bankovní mučedník nebo tak nějak.“

-Aaa, mučedník, tak to ano. To je významný post! Víte, já si moc nepotrpím na rodokmeny, ale pokud páníček nedělá něco pořádného, nemůže být pořádný ani pes. Jak se říká: Jaký pán, takový pes.-

„A čím ráčí být vaše panička?“

-Má paní má nejvýznamnější práci na světě! Je to paní domu a ctností.-

„A to je povolání?“

-Jistěže!-

„Co tedy vaše paní dělá?“

-Je doma a stará se o mě a o dům. Nevím, zda je to moje pojmenování úplně přesné, nikdy jsem jí moc nerozuměla... Ale ty ctnosti na konci tam jsou určitě.-

„Nepochybuji o tom, že vaše panička je ctnostná. Vždyť i vy jste tak ušlechtilá a upravená!“

-Och, vy mi lichotíte!-

„Nepřeháním, krásná slečno. Ta vaše bambulka na ocásku je přímo rozkošná.“

-Mně zase imponuje vaše chytrost. Váš pán hodně čte?-

„Ano.“

-A předčítá vám?-

„Každý večer!“

-Ach! Jak vám závidím!-

„Nechci být moc smělý, ale určitě někdy můžete přijít, pokud vás panička pustí. Každý čtvrtek poezie, každý pátek detektivka...“

-Detektivka! Nebojíte se? Já bych se bála!-

Obrázek: Miaaudote

„Ale kdeže... Pokud mě nebudete považovat za zbabělého, přiznám se vám, že když mám strach, vlezu pod peřinu.“

-Nene, jste mi tím ještě sympatičtější. Nač si hrát na hrdinu? Pryč jsou přece už doby, kdy jsme my museli bránit své pány. Nyní žijeme v moderním světě!-

„Máte pravdu! Jé, cítíte, začíná pršet. Můj páníček občas říká...“

-Co?-

„Když prší, vyjádří se: To je ale psí počasí!“

-Uj! To je nezpůsobné!-

„Vidíte! A já mu to nemohu rozmluvit!“

-Měl byste jít bydlet ke mně. Váš pán zjevně vůbec neví, co se v dnešním moderní světě má dělat. Neurazte se, ale vždyť on mluví jako kdybyste pásli ovce!-

„Mám mu to za zlé, ale to víte, je to můj páníček, jsem mu věrný. Ovšem když začíná krápat, nezašla byste na pamlsek?“

-Mileráda!-

„Jak krásně voníte...“

-Ta vaše zvědavá očka!-

„Váš něžný štěkot...“

-A váš silný hlas!-

„Jste prostě kočka!“

-COŽE?! Co si to dovoluujete?! Já si o vás myslela, jaký jste šlechetný, statečný a ctnostný! A vy mezitím...!-

„Co se stalo, drahá?“

-Pche, drahá, tak mi nikdy neříkejte! Už vás nechci znát! Říci o mně, čistokrevné pudlici, že jsem kočka! U všech granulek, málem jsem omdlela! Nikdy více na mně nemluvte. Jsem zklamána a rozhořčena. Sbohem!-

„Já hlupák! Ty člověčismy mě jednou přivedou do klece!“

N. Sedloňová

Díra

„Zabiju tě!“
-Řekl jsem ti přece, že mě to mrzí.-
„To mi je jedno! Šetřil jsem si ji tak dlouho!“
-Vážně promiň, neovládl jsem se.-
„Vrr...to nic nemění!“
-Seženu ti novou.-
„Já jinou nechci.“
-Chceš, jen jsi teď moc naštvaný, abys to přiznal.-
„Neříkej mi, co chci a nechci!“
-Tak znovu, promiň.-
„No dobře, ale uděláš to ještě jednou a ukousnu ti ucho.“
-Díky, kámo. Zítra máš pod stromem zahrabanou novou.-
„Fajn fajn, ale ať je stejně velká a dobrá, jako ta, kterou jsi sežral.“
-Bude ještě větší a lepší, slibuju.-
„No jasně, to ta...“
-Slyšel jsi to?-
„Co jsem měl slyšet?“
-To tlumené žuchnutí.-
„Cože? Já nic neslyšel, nevy...“
-A teď znovu!“
„Zmlkni, chci to taky slyšet.“
-Tak už?-
„Jo, teď už jsem to slyšel. Vůbec se mi ten zvuk nelíbí. Působí zle, cítím to.“
-Já to cítím taky. Odkud ten zvuk vůbec jde?-
„Myslím že je to ze zahrady od sousedů. Jdu se tam podívat.“
-Nechod', kamaráde, prosím! Zní to vážně zle.-
„Jdu tam. I kdyby nic jiného, má tam boudu Lana. Třeba bude přístupnější než minule.“
-To pořád myslíš jen na to, jak na ní skočit? Jsi tupý, tupý jak támhleta sekera. Nechod' tam.-
„Kušuj, jdu tam, ať se ti to líbí nebo ne. Klidně tu čekej, ale mě tu neudržíš!“
-Jerry! Stůj! Kamaráde, počkej! Hej! Jerry! Jerry, kde jsi? Jdu za tebou, počkej na mě!-
„No, to ti to trvalo.“
-Díky, že jsi počkal.-
„No jo pořád, pojď už.“
-Hele, tady to nějak divně páchne.-
„Já vím, všiml jsem si toho dřív.“
-Vážně se mi to vůbec nelíbí. Pojď zpátky prosím.-
„Nikam nejdu, už jsme za plotem, tak pohni tou svojí flekatou zadnicí.“
-Už jdu Jerry, už jdu. Ale vážně to tu smrdí, víc a víc. Kámo, co to je?!-
„To je lidské mládě, Finne.“

Foto: Tereza Potužilová

-Ale...ono..-
 „Je mrtvé, já vím, cítím to.“
 -A támhle...to je...-
 „Jo Finne, to je Lana.“
 -Ona je ale taky...-
 „Mrtvá, já vím.“
 -A...a...tam...ten je taky...-
 „Mrtví! Všichni jsou mrtví! Úplně všichni, já to vidím!“
 -Ne...neřvi na mě, Jerry.-
 „Promiň...jsem z toho nervózní. Měl jsem Lanu vážně rád. Byla parádní, když si dala říct.“
 -Zmlkni.-
 „Fajn.“
 -No...a co uděláme teď? -
 „Já nevím. Nikdy jsem o ničem takovém nepřemýšlel.“
 -Já taky ne.-
 „Hele, víš, co jsem jednou viděl?“
 -Nevím, co? -
 „Tu moc starou paní zahrabali do země, když chtěla.“
 -Jako kost? -
 „Jo, kámo, přesně jako kost.“
 -Tak je můžeme zahrabat taky. No...pořád je tam na zahradě díra, jak jsem ti to...no...vyhrabal tu kost. Tak bychom je tam do té díry no...mohli dát.-
 „No, Laně by se to líbilo. Rozhodně by se jí líbilo, když bych ji zahrabal a schoval si ji jako svou oblíbenou kost.“
 -Jo, Jerry, jdeme na to. Koho vezmeš? -
 „Vezmu toho starého a ty vezmi to dítě, snad ho utáhneš. Jdeme.“
 -Teda to je něco, takové dítě. Asi se nám do té díry nevejde, já rozšířím tu díru a ty mezitím dojdi pro ostatní.-
 „No jasně, pro mě vždy tu těžší práci.“
 -Nech si to a jdi.-
 „Ale jo. Hned jsem zpátky.“
 -Tak už padej.-
 „Vrr!“
 -Pozor Jerry! Člověk! Zdrhej, zdrhej, kámo, má krev na ruku! -
 „Kník...“
 -Hej ty! No ty! Hej, člověče, tady jsem! Nech ho být! Nech ho sakra být! Je to můj kamarád! Au! Au! Nech mě! Jerry! Jerry! Řekni něco! -
 „Byla to pitomost... sem chodit...necítím nohy.“
 -Já to říkal. Je to zlé, moc zlé. Musíme pryč.-
 „Ty běž pryč, ten č...člověk se vrátí a já chodit ne...ne...nemůžu.“
 -Nenechám tě tady.-
 „Tak mi odsud pomoz...vím o jednom místě, kter...které je teď pro mě úplně do...doko...dokonalé.“
 -Co je to za místo? Jerry, vezmu tě kamkoliv, jen mi to pověz.-
 „F...Finne?“
 -Tak už mluv kámo.-
 „Vez...vezmi mě do té díry.“

Veronika Kučerová

Psí příběh

„Nestane se často, aby našinec narazil na takovýchto místech na jiného psa. Zvlášť tak dobře vypadajícího a udržovaného. Posledního jsem viděl ... no, je to už hodně dlouho.“

- Cože? Kdo jsi? A kde ses tu vůbec vzal? Byl bych přísahal, že v okolí není živá duše. –

„Tak si špatně všímáš. Jdu za tebou už pěknou chvíli.“

- A to proč? -

„O nás psech se říká, že jsme loajální.“

- Takže mi chceš nabídnout pomoc? -

„Potřebuješ to?“

- Já ani nevím. Nevím vlastně vůbec nic. Ani netuším, kde vlastně jsem. -

„Divočina by bylo výstižné označení, když se na tebe tak dívám.“

- Co tím chceš říct? -

„Vypadáš, jako bys strávil většinu života u svých lidí v posteli.“

- Tak abys věděl, do postele mě nikdy nepustili. Prý je to nehygienické, ať už to znamená, co chce.“

„No tak dobře. A jak ses tu vůbec ocitl?“

- Ztratil jsem se. -

„To vidím. Jak?“

- No, to je zajímavé. V jednu chvíli mi můj pán házel pískací míček. -

„Míček? Opravdu? Běžel jsi pro míček, který ti tvůj pán hodil?“

- A co na tom? To přece dělají všichni dobře vychovaní psi. -

„Je to hloupé. Ale nenech se rušit, pokračuj. Tvůj pán ti házel pískací míček.“

- Ano. Hodil mi míček, tak jsem pro něj jako každý pes s vychováním běžel, a když jsem se vrátil, můj pán byl pryč. -

„Tak jsi ho šel hledat.“

- Jenže jsem ho nikde nenašel, a jak jsem postupoval dál do lesa, sešel jsem z cesty a teď jsem tu. -

„Aha. To je mi líto.“

- Děkuji. -

„Pokud jde o cestu, na tu tě mohu zavést, vyznám se tu celkem dobře, ale ...“

- Co? -

„Přemýšlel jsi, proč jsi vlastně svého pána nemohl najít?“

- Možná se taky ztratil. -

„To by byla moc velká náhoda. Nic jiného tě nenapadá?“

- Mělo by? -

„Když už jsme se začali svěřovat, jednou se mi stalo to samé co tobě.“

- Opravdu? A to ses pak ztratil znovu? -

„Nikdy jsem se nedostal domů.“

- Copak tě nikdo nehledal? -

„Ne. Ale svého pána jsem našel.“

- Tak proč jsi v tom případě pořád tady? -

„Když jsem ho po několika dnech konečně spatřil, rozběhl jsem se k němu, štěstím celý bez sebe, to si umíš představit. Ale on na mě vzal hůl.“

- Hůl? -

„Bohužel. Nechal mě v tom lese totiž záměrně.“

- To by můj pán nikdy neudělal. Nebo ano? -

„Bojím se, že ano. Ale neměj strach, můžeš žít u mě v jeskyni.“
- V jeskyni? To nemůžeš myslet vážně. Vůbec se mi nelíbíš. Nemám tě rád. Takže když dovolíš, já se teď posadím támhle k tomu pařezu a počkám, až mě můj pán, kterému se po mě už stýská, najde. -
„No, jak myslíš. Třeba budeš mít štěstí a nic tě při tom čekání nesní.“
- Nikomu jsem nic neudělal, tak proč by mě něco mělo jíst? -
„K tomu nemám co říct.“
- To ani neříkej. -
„Takže to mám brát tak, že tu budeš radši čekat a odvést na cestu už nechceš?“
- Nechci. Stmívá se a já jsem z toho celodenního pochodování vyčerpaný. Myslím, že zůstanu tady. -
„Jak myslíš. No, přeji ti hodně štěstí při hledání pána. Snad se ti nestane to samé, co mně.“
- Neměj strach, nestane. -
„Tak jako tak tady zítra večer budu čekat, takže víš, kde mě hledat.“
- Jsem si jistý, že to nebudu potřebovat. -
„Ale i tak.“

Šárka Štěpánková

Strhující zápas, při kterém se všem zatajoval dech

Přicházím do haly. Slyším jen neperiodické bouchání míče o zem. Leckterému člověku s hudebním sluchem by to bylo jistě nepříjemné, ale mně to nevadilo. Vítá mě vrátný ne moc příjemným pohledem, avšak nevšímám si ho, protože s napětím očekávám následující basketbalový zápas Kralup nad Vltavou proti Kladnu.

Byl to zápas o vše. Kralupy měly výhodu domácího prostředí, ale Kladno sem jen tak prohrát nepřijelo. Naopak! Vždyť se také hrálo o vítězství ve skupině starších žáků U16 a navíc o postup do ligy!

Základní část skupiny již byla za námi a nyní se hrála skupina finálová. Do ní postoupily tři týmy - Kralupy, Kladno a Pečky. Kralupy vyhrály v základní části všechny zápasy, avšak Kladno se drželo těsně v závěsu, protože prohrálo jen dvakrát, a to právě s kralupským týmem. Před finálovou skupinou to vypadalo, že si v klidu dojdeme pro titul, avšak v našem plánu nastala menší trhlina. Nejdříve jsme prohráli v Pečkách díky absenci čtyř nejdůležitějších hráčů, pak i na Kladně díky rychlému vyloučení dvou našich nejlepších kluků a neuvěřitelnému štěstí kladenského týmu, kterému tam padla snad každá střela.

Z nečekaných proher jsme se ale našťěstí oklepali, doma jsme Pečky vypráskali a už se mohli připravovat na poslední rozhodující zápas.

Usedám na lavičku do třetí řady a čekám. Měl jsem tento zápas hrát i já, ale kvůli pochroumané ruce jsem ho musel vynechat. Už od začátku bylo utkání velmi vypjaté. Hodně se faulovalo, tím pádem se i střílelo mnoho trestných hodů. Nejvíce mě pobavilo zařvání kralupských fandů „Jezevec!“ ve chvíli, kdy stříleli Kladeňáci. Bylo až neuvěřitelné, jak je to rozhodilo, že nedokázali proměnit jeden jediný trestný hod. Kouč soupeře si na to hlasitě stěžoval rozhodčím, ale stejně mu to nepomohlo, protože fanoušci si mohli fandit, jak jim bylo libo.

Po první půli jsme vedli o deset, po třetí čtvrtině už jen o tři a dvě minuty před koncem jsme dokonce o pět prohrávali. Pak stačily tři rychlé koše a vedli jsme o bod. Stačilo ubránit už jen jeden kladenský útok. Všichni jsme se modlili za dobrý konec. Udělat jen jednu chybu, soupeř by dal koš, prohrávali bychom o jeden bod a už by bylo těžké to zvrátit. Nájezd Kladeňáka a... nepadl! Míč se zkroutil po obroučce a dolétl do rukou našemu hráči. Čtyři Kladeňáci se na něj hned vrhli, ale nebylo jim to moc platné. Kralupský hráč míč bez problémů podržel až do chvíle, než zahoukala siréna.

Většina haly vypukla v jásot. Všichni kralupští fandové si stoupli a mohutně tleskali. Já jsem si sundal boty, skočil na palubovku, stoupl si s kamarády do kruhu kolem našeho kouče a oslavoval. Dva z nás se po chvíli oddělili a ustříhli síťku z vítězného koše. Jistě je to bude stát pár korun, ale to v té chvíli nikoho nezajímalo.

Splnil se nám náš velký sen. Byli jsme první a postoupili jsme do ligy.

Lukáš Hort

zob zob zob
zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob

zzob
zo
z

zob zob zob
zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob

zzob
zo
z

zob zob zob
zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob
 zob zob zob

zzob
zo
z

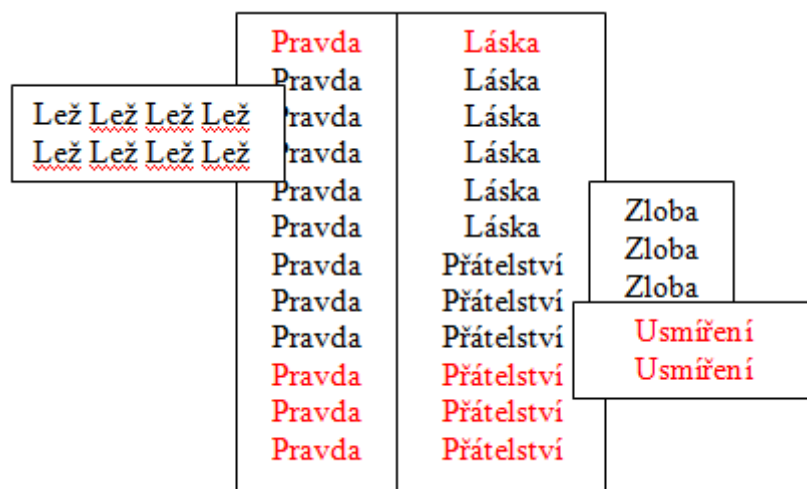
KUŘE

Lada Dvořáková

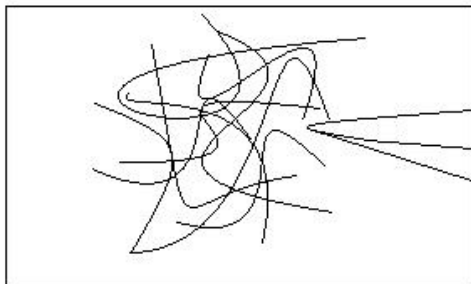
Topologický řetězec

Festival
Algebry
Rychle
Lemtat
Tatranku
Chroustat
Atmosféru
Rušnou
Nouzí
Zívnout
Cizí
Zírají
Jíška
Kalí
Líná
Nána
Zbavená
Náзору
Ruletu
Po vzoru
Rusáků
Kůru
Ruchovce
Vcelku
Kuši
Šimrat
Lukáši
Šikulo
Lopatou
Touhu
Maltou
Rukama
Rouru
Párou
Pípá
Spí
Píše
Šek

Lada Dvořáková

Lukáš Hort

Lukáš Hort

TOTO **TOTO** **VYJDE**
NASTEJNO
!

A

Stačí si dát naši šunku **Bliweiß!**

Radek Šunka

Lukáš Hort

Zatočte s pleší!!!

Vlasorost !!!

Náš skvělý přípravek na růst vlasů, je tou nejlepší péčí pro Vaši kštici !

Stačí několik použití a nebudete se trápit pleší !

Dermatologicky testováno !

Možno k vyzvednutí v našich kamenných obchodech nebo na internetu !

V případě zájmu volejte na **666 666 666**

Václav Nágl